

havde gjort Grundlovsforandringen. Men-
 gett var jo netop at tilvejebringe en vis For-
 skjellighed i de to Things Sammenfættning som
 en Borgen for en forfæstet Anstuelſe.
 Det gamle Landsting, hvor jeg havde Sæde
 i 7 Aar, var netop tilfids ikke langt fra at
 blive et Ekko af Folkethinget, og det var en
 Feil. Jeg tror altsaa ikke at den erede Mi-
 nister havde Ret til at tilføje Landstinget Skul-
 ded, men derimod skal jeg indromme ham in-
 det ganske Andet, nemlig at denne Forsam-
 ling, som da i Dyrigt alle andres Forsamlin-
 ger og som navnlig da ogsaa den anden For-
 samling, der sidder ved Siden af os, har en
 vis Gendommelighed, som i undertiden bringer
 den, der kommer udenfra ind i den, til at
 stude. Der hersker altid i saadanne Forsam-
 lingen paa enkelte Punkter en kritisk Trang og
 en Tilboielighed til at være mindre tilfreds
 med dem, der styre. Denne Tilboielighed er
 undertiden entelstaaende, ja, den kan underti-
 den være næsten borte, men til andre Tider
 kan den udbrede sig ligesom en Epidem og
 befange en hel Del Medlemmer, og saa kom-
 mer man til at stude ved, at man, hvor man
 maatte tro at finde en blid og rolig hengilt-
 ende Oly, pludseligt staaer ved en rivende Fod,
 som Ingen synes at kunne seile over. Dette
 kan vi se sig at være Tilfaeldet saavel med dette
 som med det andet Thing, men jeg vil ogsaa
 sige den høitærede Minister, da jeg er
 mere hjemmevant i denne Sal end han,
 at det er meget sjældent, at det overgaaer
 os. Derimod sagde den høitærede Mini-
 ster igaaar noget Andet, hvor jeg tror,
 at han havde en fuldstændig Ret. Han sagde,
 at Landstingets Forsættelse i det
 andet Thing var en stor Feil. Deri ma-
 jeg efter mine Anstuelſer være fuldstændig enig
 med ham. Jeg ved kun een Feil, der er be-
 gaaret med Hensyn til det samme Spørgsmaal,
 som var endnu større, og det var, da hans
 Forgænger for en to Aar siden veg tilbage
 for den Uvillie, der paa enkelte Punkter fand-
 tes mod den nævnte Skat, og tog sit Lovfor-
 slag derom tilbage; thi derved kom man ud
 af Vane med at betale Indkomsskatten, og derved
 blev det dobbelt vanskeligt for enhver efterføl-
 gende Minister at sætte en Indkomsskat igjen

nem. Det er min fuldstændige Overbeviſning,
 at den Indkomsskat ma- komme. (Hvad der
 er at sige, at man ikke kan forstå sig mod
 den ved det Taarn af Afgsagskender) og
 den vil komme bedre og tempestigere, jofor
 man med Guds Billede gaar ind paa den, me-
 dens man det udsætter sig for at faa den til
 en meget mindre behagelig, antagelig og ret-
 færdig Skiftelse, hvis man det ene Aar efter
 det andet styder den fra sig. Dender i Vir-
 keligheden den eneste retfærdige Udjevning, der
 gives for de Ubilligheder, som den øvrige
 Skatteansættelse, navnlig den indirekte, Skat-
 nødvendig ma- fore med sig. Det var altsaa
 en Feil, der blev begaaret, da man i Aar
 forkastede Forslaget om Indkomsskatten. Men
 hvem begit denne Feil? Sa, det gjoude Folk-
 thinget, idet det var den 20de Februar 1872,
 at Folkethinget i jeg husker ikke med, hvor-
 længe! Stemmes Deltag i det i den Be-
 slutning, som blev taget om den.
 Men det var det slog med i Folkethinget,
 som blev i Virkeligheden paa Landstinget.
 Det var det voldsomme Angreb paa Finants-
 lovsforslaget, som stiftede heraf udstilligen erede
 Medlemmer i den blid og rolig hengiltende
 valgte Medlem (Fischer) det 5ten konge-
 valgte Medlem (Anders) i Begjæret andet æreth Medlem
 for Gode Aars (Strup) i den jeg i modigt sa-
 ner her i Salen, men som desværre sjældent
 og her i den Gæst være her tilfæde, idet
 var denne Berøvelse, som fæbetæde Indkomst-
 skattens Fald i Folkethinget. Den Skugle, der
 maatte i Folkethinget og i Landstinget
 ligen, hvis det nu var ret, og at Indkomst-
 skatten blev forkastet i Folkethinget, og hvis
 det ogsaa vilde være en Feil, hvis Landsting-
 get nu forkastede nærværende Lovforslag med
 den to andre udermed sammenhørende Forslag,
 saa vilde Landstinget altsaa derved begaare en
 dobbelt Feil, og i Begjæret af den dobbelte
 Feil maatte da ogsaa hvile paa Landstingets
 Skuldre. Spødi vi vil se ind i det paa
 den Nu kan man vel sige: Saa hvad skal
 det kunne gjøre, naar disse Lovforslag bleve
 forkastede? Jeg tror imidlertid, at man her-
 ved virkelig ma- tage den ihelø politiske Si-
 tuation med et Betragtning, og at man ma-
 indromme, at, hvad enten Gjærfabrikationen